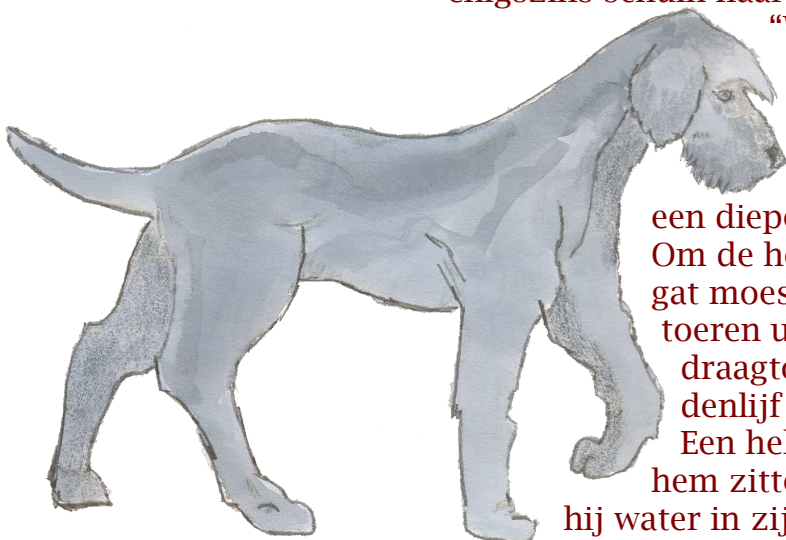

De rand van de schuilhut is verstevigd met een rij van rechtopstaande takken die voor een deel in de grond gestoken zijn. De bodem, bekleed met platte stenen, loopt enigszins schuin naar beneden.

“Wroeffff...” klinkt het uit de kuil.

Een grote zwarte hond kijkt op naar Bran, zijn roodharig baasje. “Af, Delta...”

Vorige zomer vond Bran hem in een diepe, put, vervuild en totaal vermagerd. Om de hond te bevrijden uit het diepe gat moest hij samen met Lay halsbrekende toeren uithalen. Van takken maakten ze een draagtoestel waarop ze het slappe hondenlijf neerlegden en naar huis brachten. Een hele dag en een nacht bleef Bran bij hem zitten. Met een natte doek druppelde

hij water in zijn bek, het beest had nauwelijks nog kracht om te slikken.

Janja, Brans moeder, maakte een papje van gekookt vlees. Telkens propte Bran het vleespapje beetje bij beetje in zijn bek en wachtte geduldig tot hij het doorslikte.

Al gauw werd de hond levendiger, speels beet hij met zijn vlijmscherpe tandjes in Brans hand.

Oom Milek uit Atuatuca vertelde dat deze hond een pup moest zijn van een Romeinse herdershond. De honden dreven het vee dat met de Romeinse troepen werd meegevoerd.

“Ik noem hem Delta”, besloot Bran, de hond kreeg een vaste plaats in de smidse van Brans vader. Al gauw ging hij met de twee vrienden overal naar toe.

Bran en Lay praten opgewonden over de reis die ze morgen met oom Milek gaan maken. Samen mogen ze enkele weken gaan logeren in het nieuwe huis van oom en tante in Atuatuca. Vóór het Beltanefeest komen ze weer naar huis.

“Bran, ik moet vaak denken aan het verhaal dat grootvader vertelt over de geroofde gouden torque van Eborix. Niemand heeft er ooit nog iets over gehoord”.

“Misschien hebben ze het goud verpatst”, broemt Bran.

“Bran, stel je nou eens voor dat iemand die torque heeft begraven, voor betere tijden”.

“Lay, waarom begin je er steeds weer over?”

Het is zó lang geleden, het is een verhaál...”

34

Bran zucht. Als zijn vriend eenmaal iets in zijn hoofd heeft... Lay zwijgt, vastbesloten de gouden torque op te sporen. Misschien vindt hij in Atuatuca wel een aanwijzing...

Diezelfde avond zitten alle mensen uit Trebahel bij het vuur. Middelpunt van de belangstelling is een man in het wit: de bard Ninion. Altijd als hij het dorp bezoekt wordt het een avond vol muziek en verhalen, weet Lay, verhalen uit het verleden.

Gezichten van mannen met grote snorren lichten op in het schijnsel van het vuur. Zij drinken bier en zitten druk met elkaar te praten. De sieraden van vrouwen en meisjes glanzen: blauwe glazen armbanden en kralensnoeren gemaakt van gepolijste stenen en schelpen.

Vier jongetjes zitten op de grond en bikkelen met schapenbotjes, zo te horen kan niet iedereen tegen zijn verlies.

Lay kijkt naar zijn vader: een blonde reus, de haren half lang. Over een bruine broek draagt hij een geruite tuniek. De wollen mantel om zijn schouders bedekt een deel van een brede leren riem waaraan een mes is vastgehaakt. Om zijn bovenarm klemt een stoere gouden band.

Lays blik gaat vervolgens naar grootvader, hij is zó trots op hem. Zijn blonde haren zijn dun geworden, maar de grote grijsblonde snor geeft zijn verweerde gezicht iets edels. Als hij lacht, kun je zien dat hij enkele tanden mist. Hij moet echt al heel oud zijn.

Altijd als Lay vraagt: "Grootvader, vertel eens over de gouden torque van Eborix", beginnen grootvaders ogen te glinsteren.

Glazen armbanden, Archeologisch museum Bibracte, Mont Beuvray (Fr)

Bikkels

